

αύριστη πόλη

έντυπο δρόμου για τη διάδοση της εξέγερσης

Ιανουάριος 2018

Σύντροφοι δεν θαντεξωσιαστές

Αγαπητοί σιχάνθρωποι και λοιποί ψυχαναγκασμάδες..

Όλα αρχίζουν, διότι μέσα στο ρολόι υπάρχει ένα δευτερόλεπτο ακατανόητο που θέλει κι εκείνο να επαληθευτεί.

Βρίσκει λοιπόν τον πρώτο πλίσθιο και του επιτίθεται. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, εμένα..

Σάββατο πρωί. Απολαμβάνω γνήσιο αμερικάνικο καφέ μαζεύοντας τα κομμάτια μου. Με δεξιοτεχνικές κινήσεις ανοίγω την εφημερίδα.

-Λατέρνα, φτώχεια και φασισμός .Ζούμε μια καφκική

εμπειρία στον τόπο μας. Αβάντι μπόμπολα!

-Σεξ, ντραγκς και μνημόνια της αριστεράς. Να ψοφήσει ο γείτονας, να του πάρω την κατοίκα.

-Είπε ο Κοέν ότι θα σκότωνε για ένα νόμπελ ειρήνης;

- Γιατί δεν υπάρχει γατοτροφή με γεύση ποντίκι;

Τελείωσα τον καφέ μ ένα μοχθηρό ρέψιμο και κατευθύνθηκα προς την τουαλέτα, όπου και κατέθεσα τις απόψεις μου.

Βγαίνοντας αποφάσισα ότι τελικά είναι πολλά τα ναρκωτικά που δεν παίρνω κι ότι δεν πρέπει να παίρνουν τα μυαλά μας αέρα, μόνο να ανατινάζονται, διευκολύνει τους

πάντες.

Βλέπετε, από μικρό παιδί είχα μια έφεση στο διάβασμα (και στο φίκι/φίκι!) κι έτσι πολύ νωρίς συνειδητοποίησα ότι η μεγαλοφυΐα στην καθημερινή ζωή είναι τόσο χρήσιμη όσο ένα αστρονομικό τηλεσκόπιο στο θέατρο.

Όνειρό μου ήταν να γίνω σούργελο από τόσο δά.. Ήθελα να αφιερώσω τη ζωή μου στην πάλη με το αγγελιοπολικό πανθιμίζον ασυνείδητο.

Στόχος μου: κανένας εγκέφαλος χωρίς ατροφία. Τότε ναι, θα νιώσω απόλυτα καταξιωμένη.

Τώρα που μεγάλωσα σκορπίστηκα στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα για να πετύχω την αποστολή μου...και ευτυχώς δεν χτύπησα το κεφάλι μου, γιατί ταξίδευε μέσα στον μπιντέ.

Κάθε βράδυ στέκω βουβή απέναντί μου και με ανακατακευάζω. Προσπαθώ δηλαδή. Σύνοψη πράξεων ό,τι είμαστε, αλληλά δυστυχώς για κάποιους, το άνθος πάει πακέτο με το κλωνάρι του.

Μετρώντας ταχυπαλμίες με σταματημένο ρολόι, δεν είμαι παρά το πειραματόζωο του εαυτού μου.

Ιανουάριος 2018
Βέροια, Γη, Γαλαξίας

Το ΣΥΣΤΗΜΑ διδασκαλίας

είναι η διδασκαλία

ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Ο Freire αναφέρει μια συζήτηση που είχε σε εκείνη τη συνάντηση με τον Fromm σχετικά με «τη δυσκολία των καταπιεζόμενων να τοποθετήσουν τον καταπιεστή έξω από τους ίδιους». Ο Freire αντιπαθεί τη «βιοφιλία», δηλαδή την αγάπη για τη ζωή, με τη «νεκροφιλία» την οποία θεωρεί βασική αιτία αποδοχής της καταπίεσης. Οι καταπιεζόμενοι, για να ξεπεράσουν την καταπιεστική κατάσταση στην οποία βρίσκονται, «πρέπει πρώτα να συνειδητοποιήσουν κριτικά τις αιτίες της έτσι ώστε μέσα από τη μετασχηματιστική δράση, να μπορέσουν να δημιουργήσουν μια νέα κατάσταση, μια κατάσταση που να καθιστά δυνατή την αναζήτηση μιας πιο ολοκληρωμένης ανθρωπιάς», αλλά συχνά φοβούνται να πάρουν το ρίσκο που συνδέεται τόσο με τη δική τους απελευθέρωση όσο και με το να πείσουν τους άλλους να το κάνουν, αφού οι ίδιοι φοβούνται την ελευθερία. Αναγνωρίζει ότι αυτό το είδος φόβου περιορίζει τις επιλογές για τους καταπιεζόμενους. Ο Fromm αποκαλεί «το έχει ως τρόπος ύπαρξης», μια κατάσταση για την οποία ευθύνονται οι σύγχρονες καπιταλιστικές κοινωνίες. Αν είμαι αυτό που έχω, αν δηλαδή η ταυτότητά μου είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τα πράγματα που μου ανήκουν, τι θα είμαι εάν χάσω αυτά που έχω; Όσο περισσότερο αποδίδονται ανθρώπινες ιδιότητες στα πράγματα τόσο απογυμνώνεται ο άνθρωπος από τη δική του ανθρώπινη υπόσταση. Φαίνεται ότι το σύστημα πρέπει να εξαθλιώσει τους ανθρώπους και να τους απανθρωπίσει, προκειμένου να εξανθρωπίσει άψυχα πράγματα και στη συνέχεια, ενδοχόμενως να ξαναδώσει στον άνθρωπο εκ νέου την υπόστασή του, στη νέα κοινωνία της αγοράς.

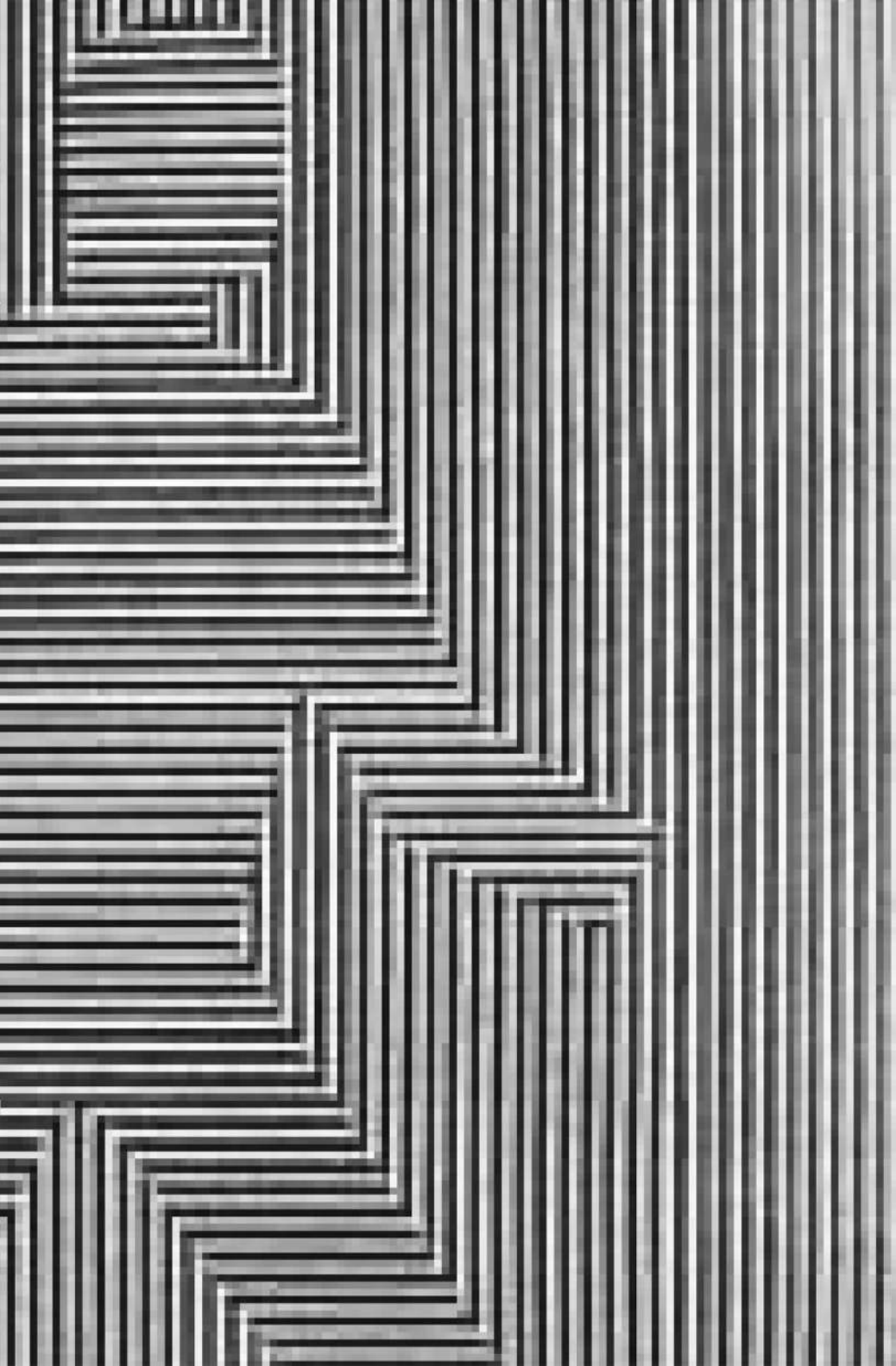
Ποιος μπορεί να δείξει ανυπακοή στο «ηθικό»; ποιος μπορεί να δείξει ανυπακοή όταν δεν κατανοεί καν πως υπακούει; Όπως λέει ο Fromm «η ανθρώπινη ιστορία άρχισε με μια

πράξη ανυπακοής και δεν είναι απίθανο ότι θα τερματιστεί με μια πράξη υπακοής» Η υπακοή και η ανυπακοή βρίσκονται σε μια διαλεκτική σχέση, όπως δείχνει, για παράδειγμα, η ιστορία της Αντιγόνης: μέσα από την ανυπακοή της στους απάνθρωπους νόμους του κράτους, υπάκουσε στους νόμους της ανθρωπότητας. Ένα πρόσωπο μπορεί να ελευθερωθεί μέσω πράξεων ανυπακοής, μαθαίνοντας να ήξει όχι στην εξουσία. Αλλά δεν είναι μόνο η ικανότητα για ανυπακοή προϋπόθεση για την ελευθερία: η ελευθερία αποτελεί επίσης προϋπόθεση για την ανυπακοή. Αν φοβάμαι την ελευθερία, δεν τοιμώ να πω «όχι», δεν μπορώ να βρω το θάρρος να είμαι ανυπάκουος. Από τη μια πλευρά έχουμε την υπακοή σε ένα άτομο, θεσμό ή εξουσία (ετερόνομη υπακοή), που μεταφράζεται σε υποτέλεια: Από την άλλη πλευρά, η «υπακοή στη δική μου λογική (αυτόνομη υπακοή), δεν είναι μια πράξη υποτέλειας, αλλά επιβεβαίωσης». Είμαστε μέρος των καταστάσεων που παρατηρούμε, «είναι μία μίξη γνώσης και συμμετοχής». Όπως πολύ σωστά σημειώνει ο Bertrand Russell, οι άνθρωποι φοβούνται τη σκέψη περισσότερο απ' όσο φοβούνται

οι δήποτε άλλο στον κόσμο -περισσότερο από την καταστροφή, ακόμη περισσότερο από το θάνατο: Η σκέψη είναι ανατρεπτική και επαναστατική, καταστροφική και τρομερή, η σκέψη είναι ανελέητη με τα προνόμια, τους καθιερωμένους θεσμούς και τις άνετες συνθήκες. Η σκέψη είναι αναρχική και άνομη, αδιάφορη για την εξουσία, απρόσεκτη. Η σκέψη κοιτάζει μέσα στο πηγάδι της κόλασης και δεν φοβάται τη σοφία των αιώνων. Βλέπει τον άνθρωπο, ένα αδύναμο μόριο, περιτριγυρισμένο από ασύλληπτα βάρη σιωπής. Ωστόσο, στέκεται με περηφάνια, ασυγκίνητος σε να ήταν ο άρχοντας του σύμπαντος. Η σκέψη είναι σπουδαία και ταχεία και ελεύθερη, το φως του κόσμου και το βασικό μεγαλείο του ανθρώπου.

ΕΚΠΑ
α
ί
δ
ε
υ
σ
η

Εκατομμύρια ξοδεύονται κάθε χρόνο για τον έλεγχο του ΝΟΥ

Από την αρχιτεκτονική όψη ενός καινούργιου σχολείου καταλαβαίνεις την ομοιότητα με μια φυλακή. Σίδηρα σε πόρτες και παράθυρα, χρώματα ανύπαρκτα. Ανάλογοι φυλάκες με αρχηγό το διευθυντή για την παρακολούθηση και φύλαξη των μαθητών. Μέτρηση και πρωινή αναφορά, με απειλές και εκβιασμούς ώστε να διατηρείται ψυχολογία τρόμου και τάξης. Γραμμές και στοίχιση. Να μιλάς όταν σε ρωτάνε και να απαντάς με σαφήνεια και ακρίβεια. Προσυλισμός σε επιτρεπόμενα όρια, σωφρονισμός και τιμωρία αν δεν υπακούσεις τους κανόνες, δραστηριότητες (εκδρομές) για να μετριάσουν την πίεση. Ανάλογη και η συμπεριφορά των μαθητών. Στο τέλος της μέρας ξέφρενη αποχώρηση και στη πρώτη ευκαιρία καταστρέφεις ότι σε καταπιέζει. Απλή διαμόρφωση ρουφιδίων ή και μικρών αστυνόμων. Το σχολείο εκπαιδεύει τους μαθητές μέσα σε φυλακή έτσι ώστε να δουλέψουν αργότερα μέσα στη «φυλακή» που ονομάζεται «εργασιακός χώρος» (κάμερες πάνω από γραφεία, χτύπημα κάρτας που δηλώνει ότι βρίσκεσαι στον εργασιακό χώρο, κ.τ.λ.).

Ιδού τέσσερις τοίχοι, σιδηρόφρακτα παράθυρα, υποτακτικά βλέμματα. Η γενική συγκατάθεση απαιτεί να βρισκόμαστε εκεί με υποκριτικό σεβασμό, φυλακισμένοι και περιορισμένοι, γαλουχημένοι για τις 'ανάγκες' της οικονομίας και την αναπαραγωγή της εξουσιαστικής δομής και ιδεολογίας, να μας μεταχειρίζονται ως εκτρώματα που ζητιανεύουν βοήθεια και αρωγή. ► **Ραούλ Βάνεγκεμ.**

Τι είναι η παιδεία; Η μόρφωση των παιδιών, λέει η κοινότυπη απάντηση. Γιατί; Μα γιατί το άτομο γεννιέται αδιαμόρφωτο, μέσα στην άγνοια, λέει πάλι η κοινότυπη απάντηση. Και τι σημαίνει

αδιαμόρφωτο; Σημαίνει ότι δεν μπορεί να επιβιώσει μόνο του; Όχι. Γιατί και το ζώο γεννιούνται σε μια κατάσταση αδυναμίας και εξάρτησης, από την οποία βγαίνουν μαθαίνοντας, αλλά δεν έχουν παιδεία, σύμφωνα με τους ειδήμονες της παιδαγωγικής επιστήμης. Αδιαμόρφωτο σημαίνει, για τους διαμορφωτές της ανθρωπότητας, ότι δεν είναι έτοιμο να προσαρμοστεί στις αυτόματες συμπεριφορές δηλαδή τα ήθη, τους νόμους και τα προγράμματα της ιεραρχημένης κοινωνίας. Αναπαραγωγή της εξουσίας λοιπόν. Και αναπαραγωγή μιας κοινωνίας πειθήνιας και παραγωγικής. Αυτός είναι ο σκοπός της παιδείας. Η μάθηση είναι χαρά αλλά και προθάλαμος για μια ανθρώπινη δημιουργική τάση που ο εκπαιδευτικός μηχανισμός καταφέρνει να την μεταστρέψει σε επιχειρηματική. Η παραδοσιακή μορφή του σχολικού προγράμματος απαιτεί άτομα μιας συγκεκριμένης ηλικίας να συγκεντρώνονται κάτω από την εξουσία ενός δασκάλου. Δεν έχει σημασία αν ο δάσκαλος είναι αυταρχικός μιας και το ζητούμενο είναι η διατήρηση της εξουσίας του δασκάλου. Δεν έχει σημασία αν όλες οι συναντήσεις γίνονται στο ίδιο μέρος αφού αυτό που μετρά είναι μόνο η παρουσία. Ο μετασχηματισμός της ανάγκης για μάθηση σε απαίτηση για σχολικό πρόγραμμα και η μετατροπή της ανάπτυξης της ποιότητας σε εμπορεύσιμο είδος, αλλάζει το νόημα της γνώσης από έναν όρο που χαρακτηρίζει οικειότητα, συναστροφή και εμπειρία ζωής σε έναν άλλο που χαρακτηρίζει επαγγελματικά πακεταρισμένα προϊόντα, εμπορεύσιμους τίτλους και αφηρημένες αξίες. Ότι κι αν μαθαίνεις μέσα στα σχολεία, είναι σίγουρο ότι όχι μόνο δεν έχεις δικαίωμα να επιλέξεις τι αξίζει να ακούσεις, αλλά δεν έχεις ούτε το

δικαίωμα να αμφισβητήσεις αυτό που ακούς, παρά μόνο για να δεχθείς τις διορθωτικές απαντήσεις των ειδημόνων.

Η γνώση – είναι ιερή. Υποχρεώνεσαι να τη δεχθείς σαν κάτι αυθύπαρκτο και σεβάσιμο. Ο λόγος της εξουσίας επιβάλλεται εκβιαστικά, όπως και οι τυπικές εντολές της, δηλαδή οι νόμοι. Αν χρειαστεί επιβάλλεται με την ωμή βία. Και τι μαθαίνουμε λοιπόν; Ότι επιτάσσει η επιστήμη. Επιστήμη! Μια λέξη που ανέσυραν οι Οθωμανοί και ύστερα η Ευρωπαϊκή διάνοηση από τον Αριστοτέλη. Η εμπειρική αναζήτηση και η έμπνευση, από τα οποία γεννιέται ο πειραματισμός, καταδυναστεύονται από το μύθο που λέει ότι οι επιστημονικοί νόμοι δεν είναι υποκειμενικές συμβολικές κατασκευές, αλλά η ίδια η φύση των πραγμάτων. Αυτή η μορφή τακτοποίησης των εκπαιδευμένων γεννήθηκε μαζί με τη βιομηχανία και το εθνικό κράτος πριν δύο αιώνες. Μέχρι τότε τα παιδιά μάθαιναν πρακτικές τέχνες δίπλα στους γονείς τους ή δίπλα στους μαστόρους. Αυτοί που προορίζονταν για τις διευθυντικές θέσεις του κράτους, στην εκκλησία και αργότερα στις γραφειοκρατίες των μοναρχιών, σπούδαζαν σε εκκλησιαστικά σχολεία. Οι αριστοκράτες είχαν προσωπικούς δασκάλους. Όποιος ήθελε να αποκτήσει ευρεία καλλιέργεια περιπλανιόταν.

Μετά την επικράτηση της αστικής δημοκρατίας και του μαζικού πολιτισμού της, τα κράτη χρειάστηκαν χρόνο για να μπορέσουν να επιβάλλουν τη γενική εκπαίδευση, δηλαδή το πέρασμα από την περιπλάνηση στον στρατωνισμό και τον προγραμματισμό. Η εντατικοποίηση είναι η ολοκλήρωση της αθητορίωσης. Όλες οι δημιουργικές δυνάμεις του ανθρώπου και όλος ο χρόνος του αφιερωμένα στις επιταγές της εξουσίας. Όλος ο άνθρωπος αφιερωμένος στην ψυχρή μηχανή. Αφιερωμένος στον έσχατο βαθμό, καθώς η εντατικοποίηση είναι ένας μηχανισμός διαρκούς αγωνίας. Ο φόβος εγκαθίσταται εδώ για να παραμείνει ως το

μοναδικό συναίσθημα. Το σύγχρονο σχολείο, όσο σκληρό κι αν ακούγεται, είναι ένα ολοκληρωτικό καθεστώς τρόμου. Η παιδεία είναι μαζική, υποχρεωτική και κεντρικά σχεδιαζόμενη. Ο κεντρικός σχεδιασμός του εκπαιδευτικού συστήματος δεν θα μπορούσε να είναι άλλος, αφού το κράτος είναι η συγκεντρωμένη εξουσία, πάνω από την ανθρώπινη κοινωνία και ενάντια στην ανθρώπινη ελευθερία. Ο πολιτισμός της συσσώρευσης κέρδους, ο πολιτισμός της μαζικής παραγωγής και της μηχανοποιημένων εργασιών, ο πολιτισμός της τεχνοκρατικής διεύθυνσης της κοινωνίας, ο πολιτισμός του φετιχισμού των εμπορευμάτων, δηλαδή ο αστικός πολιτισμός, παράγει για να αναπαρχθεί, αυτή τη μορφή αθητορίωσης των ανθρώπων που ονομάζεται «σύγχρονη παιδεία». Το σχολείο, το εργοστάσιο των εγκεφάλων, είναι μια μορφή μηχανοποίησης πολύ πιο αυστηρή από τη φυλακή στο πεδίο του χρόνου και πολύ πιο οριοθετημένη από τη μισθωτή δουλειά στο πεδίο του χώρου. Μέσα στον κόσμο της αστικής κυριαρχίας έχεις το δικαίωμα και το καθήκον να διαμορφώσεις το κλουβί σου. Κι αν δεν το φτιάξεις σωστά θα πεινάσεις. Το εκπαιδευτικό σύστημα κάθε κράτους, χτες και σήμερα, διαδραματίζει το σημαντικότερο ρόλο για τη διάπληση του ιδεολογήματος της εθνικής συνείδησης στον άνθρωπο, η οποία είναι το βασικό συστατικό στοιχείο για έναν δυνατό εθνικό στρατό που σαν σκοπό πάντα έχει την εδραίωση και επέκταση του κράτους. Το νεοελληνικό κράτος, από την αρχή της γέννησής του, εκτός από τη στρατιωτική βία χρησιμοποίησε τα σχολεία για να επιβάλλει σε όλους τους πληθυσμούς που βρίσκονταν μέσα στα όριά του την «ελληνική» γλώσσα, θρησκεία και ιστορία για την κατασκευή της ελληνικής εθνικής συνείδησης, του περιβάλλοντος ελληνικού έθνους. Μέσα στα σχολεία της Ελλάδας καλλιεργήθηκε μεθοδικά ο εθνικός σωβινισμός και ο ορθόδοξος χριστιανικός φονταμενταλισμός. Ο στόχος ήταν να διαμορφωθούν οι άνθρωποι εκείνοι οι

οποίοι αργότερα στάληθηκαν να πολεμήσουν με προθυμία, εξυπηρετώντας τα σχέδια εξουσίας στρατοκρατών-πολιτικών-δεσποτάδων για την ιδέα μιας μεγάλης και ισχυρής Ελλάδας, των τριών ηπείρων και των πέντε θαλάσσιων.

Τι προτείνεις;

Κατάργηση των στρατιωτικού τύπου μαθητικών παρελάσεων που καθιέρωσε το καθεστώς Μεταξά.

Κατάργηση του μαθήματος των θρησκευτικών και της πρωινής προσευχής. Αποκαθίληση κάθε θρησκευτικού και εθνικού συμβόλου (εικόνες, σημαίες κ.λπ.). Σταμά-τημα της εθνικής, θρησκευτικής,

καπιταλιστικής προπαγάνδας και της πλαστογράφησης της ιστορίας στα διδασκόμενα βιβλία. Απαγόρευση της λειτουργίας του σχολικού χώρου για προπαγάνδα από ιερείς, πολιτικούς ή στρατιωτικούς. Αποβολή από τον κλάδο των εκπαιδευτικών όσων χρησιμοποιούν την έδρα τους για εθνική, θρησκευτική ή κομματική προπαγάνδα και όσων χρησιμοποιούν την εξουσία τους για να προσβάλουν ή να τιμωρήσουν μαθητές από την παραπάνω σκοπιά.

Διδασκαλία (μη υποχρεωτική) οποιασδήποτε μειονοτικής γλώσσας. Φίλοι ή εχθροί; Εκμεταλλευόμενοι ή καταπιεστές; Μεταδότες γνώσης ή πλήστες εγκεφάλου;

Προφανώς αναφέρονται στους καθηγητές. Και απαντώ ότι μπορούν να αποκτήσουν οποιαδήποτε από τις παραπάνω ταυτότητες ή και όλες μαζί. Σίγουρα οι καθηγητές κατατάσσονται στα χαμηλόμισθα στρώματα των εργαζομένων. Ως μισθωτοί σκλάβοι δέχονται όλη την αλληλοτριβή και την εκμετάλλευση του οικονομικού συστήματος, αλλά αυτή η διαπίστωση δεν είναι ικανή να αποκρύψει τον κομβικό ρόλο τους στην αναπαραγωγή της εξουσίας. Η ανάγκη για επιβίωση είναι μια ποταπή δικαιολογία. Ο δήμιος του βασιλιά ήταν φτωχός. Όλοι οι δήμιοι, οι βασανιστές, οι δεσμοφύλακες και οι χωροφύλακες στην ιστορία του κράτους ήταν φτωχοί. Μόνο όμως οι αριστοκράτες, οι καλοταϊσμένοι, μπορούν να τους πληθυνθούν. Οι ελεύθεροι άνθρωποι δε πληθύνονται. Κατανοούν, κρίνουν και δημιουργούν ρήξεις με τον κόσμο της εξουσίας. Την εκτίμησή μου την αξίζει όποιος αγωνίζεται, σπάζοντας τα επιβεβλημένα όρια, τους επιβεβλημένους κανόνες, τους επίκτητους ρόλους.

Άλλωστε το ξέρουν καλά ακόμη και αυτοί που δε θέλουν να το αποδεχτούν. Η αξιοπρέπεια δεν προσφέρεται. Κατακτιέται. Πώς θα μπορούσαν οι υποτακτικοί να προσφέρουν αξιοπρέπεια; Ο καθηγητής είναι αυτός που πρέπει να καταφέρει μέσα από ένα πραγματικό σπλοστάσιο ποινών και κανόνων την ομαλή λειτουργία αυτού του βάρβαρου και απάνθρωπου θεσμού. Είναι εκείνος που σαν αυθεντία και παντογνώστης θα διακηρύξει την υποταγή κατέχοντας ξεχωριστή θέση στην αίθουσα, την έδρα. Είναι αυτός που θα σπρώξει έξω τους νέους στον ανταγωνισμό, βαθμοιογώντας τους, κριτικάροντας την κάθε τους κίνηση και τιμωρώντας τους σύμφωνα με τον

ποινικό κώδικα του σχολείου, το ποινολόγιο. Έτσι ανενόχλητος και ασφαλής στην έδρα του ή στο καγκελόφρακτο γραφείο του θα συνεχίσει να βαθμοιολογεί απρόσιτος, προτάσσοντας τους νέους στη ρουφιανιά, το γλιέψιμο και την υποταγή. Δεν μπορώ να κατανοήσω πως είναι δυνατόν να απαιτούν αύξηση των μισθών τους (για να κάνουν τη δουλειά τους πιο ενδιαφέρουσα) όταν παράλληλα δε δείχνουν καμία διάθεση να απορρίψουν τον εξουσιαστικό ρόλο που τους επιβλήθηκε. Δημόσια δωρεάν παιδεία για την ΟΛΜΕ και το Υπουργείο είναι μια παιδεία πλήρως οργανωμένη και ελεγχόμενη από το κράτος (με στόχο την άριστη μεταφορά τη κυρίαρχης ιδεολογίας στους μαθητές) η οποία απλά θα προσφέρεται στο μαθητή δωρεάν. Το ζήτημα όμως δεν

είναι η δημόσια δωρεάν παιδεία αλλά μια παιδεία ελεύθερη. Μπορεί ο συγκεκριμένος αγώνας των καθηγητών, στον οποίο δε διακρίνεται μια συνοδικότερη αμφισβήτηση των κυρίαρχων επιλογών, να ζητά αλληλεγγύη από άλλα κοινωνικά κομμάτια και κυρίως από τους μαθητές; Δεν ξεχνώ τι συνέβη όταν οι ίδιοι οι μαθητές μέσα από καταλήψεις είχαν να αντιμετωπίσουν εκτός των άλλων και τους καθηγητές τους. Απαιτείται η αμφισβήτηση του ρόλου του καθηγητή και τελικά η απόρριψή του. Η μάθηση είναι χαρά όταν προέρχεται από συνειδητή επιθυμία. Όταν αναζητείται με πάθος. Όταν ικανοποιεί την περιέργεια. Όταν γεννάει τον ενθουσιασμό. Όταν προάγει την αυτοεκτίμηση και την ανεξαρτησία. Η γνώση ανήκει στους ελεύθερους ανθρώπους. Η γνώση που είναι μεταμόρφωση της θέλησης, η γνώση που είναι ταυτόχρονα θέληση, η γνώση που μεταμορφώνει σε θέληση. Και μέσα από τη μοναδική ζωή του καθενός, το

μοίρασμα της εμπειρίας. Δωρεάν παιδεία. Το ότι ο χαρακτήρισμός «δωρεάν» ανταποκρίνεται ελάχιστα στην πραγματικότητα της παιδείας στην Ελλάδα είναι κάτι που το γνωρίζει ο καθένας. Το ότι, όμως, το συνολικό κόστος για τη μόρφωση ενός μαθητή ηλικείου επιβαρύνει κατά 70% την οικογένειά του και μόλις κατά 30% τον κρατικό προϋπολογισμό, δυσκολεύεται να το χωρέσει ο νους. Το φαινόμενο αποτελεί ελληνική αποκλειστικότητα, μια παγκόσμια πρωτοτυπία που αντικατοπτρίζει την ανεπάρκεια και τη νοσηρότητα του εκπαιδευτικού οικοδομήματος, κατατείνοντας στην απαξίωσή του και συνθλιβοντας το μύθο της δωρεάν δημόσιας εκπαίδευσης, που καθιερώθηκε με νόμο πριν από 34 χρόνια. Η ίδια περίπου εικόνα υπάρχει και στο γυμνάσιο, όπου τα νοικοκυριά καλούνται να πληρώσουν σε ποσοστό 60% τη μόρφωση των παιδιών τους έναντι 40% των δημοσίων δαπανών. Τα συμπεράσματα αυτά προκύπτουν από στοιχεία του Τμήματος Επιστημονικών Ερευνών και Στατιστικής του Υπουργείου Παιδείας και από έρευνα του ΙΝΕ/ΓΣΕΕ με αντικείμενο το επιπλέον ιδιωτικό κόστος στη δημόσια εκπαίδευση, και αποκαλύπτουν ότι η παθογένεια των δημόσιων σχολείων είναι πρωτίστως ζήτημα χρηματοδότησης. Η Ελλάδα είναι η χώρα με τις χαμηλότερες δημόσιες δαπάνες για την εκπαίδευση στην Ευρώπη και με τις υψηλότερες ιδιωτικές. Και μη ξεχνάμε ότι μιλάμε για δωρεάν παιδεία που την εκφράζουν μισθωτοί καθηγητές, εξαρτώμενοι από το κράτος και προσκείμενη στη γραμμή του κράτους. Τελικά δωρεάν είναι η καλλιναγωγή των νέων σε συνθήκες χρηστικές για την εκάστοτε εξουσία (αν χρειάζονται άνεργους για να δημιουργείται ο υγιής εκφοβισμός, αν χρειάζονται κλάδους ειδικά για τις εξυπηρετήσεις τους, αν χρειάζονται υποτελείς που να μη χρειάζεται να πουν όχι σε ότι κι αν επιβάλλουν). Όσο ακόμα θα υπάρχουν φυλακές, οι έγκλειστοι θα κοροϊδεύουν τους φύλακες. Θα κρύβονται,

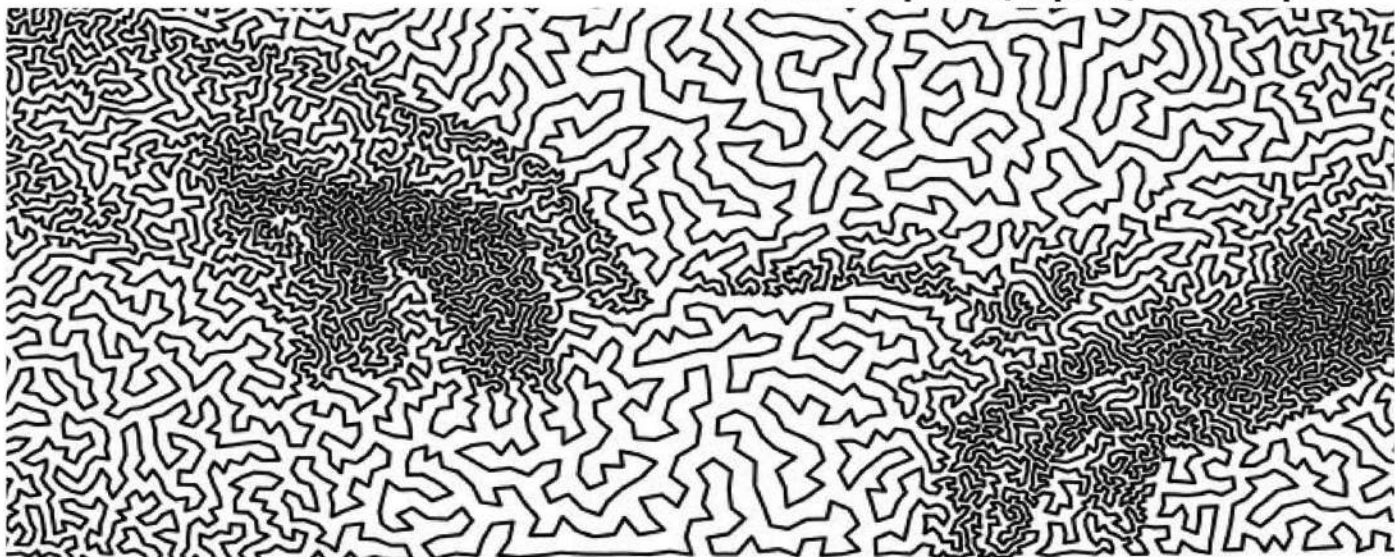

θα λησπεύουν, θα καταστρέφουν τα εργαλεία και τα σύμβολα της καταπίεσης, θα δραπετεύουν. Δεν ξέρω αν το σχολείο μπορεί να δημιουργεί αυτόνομους ανθρώπους με κρίση και συνείδηση ακόμη και μέσα από έναν αντιεραρχικό - αντιεξουσιαστικό χαρακτήρα όπου η ατομική ελευθερία θα πραγματώνεται μέσα σε μια αμοιβαία προσωπική αλληλεξάρτηση, θεωρώντας τη συντροφικότητα και την συλλογικότητα ως βασικό γνώρισμα της αυτονομίας. Μάλλον δεν γίνεται καθόλου μέσω της ομαδικής μάθησης. Ένα είναι σίγουρο: είναι μάταιο να ελπίζεις στα κατασκευασμένα από την εξουσία σχολεία τα οποία χρησιμοποιούν μόνο τα παραπάνω πρότυπα. Το αντιεξουσιαστικό σχολείο θα υποστηρίξει την αυθόρμητη ανάπτυξη του παιδιού ώστε να αφήνει ελεύθερο τις φυσικές του ανάγκες, πνευματικές και ηθικές. Την ανύψωση του ατόμου και όχι τις υπηρεσίες του και την υπακοή του. Οι θεσμοί είναι τόσο πολύ ταυτισμένοι με την ιεραρχία, τον έλεγχο, τα προνόμια και τον αποκλεισμό. Η ιστορία των θεσμών είναι ιστορία κυριαρχίας γι' αυτό πρέπει να καταργηθούν, να εξαλειφθούν και να ξεπεραστούν. Να απαλλοτριώσουμε τους χώρους. Να απαλλοτριώσουμε τους χρόνους. Να απαλλοτριώσουμε τις σχέσεις μας. Να καταλάβουμε τους δρόμους. Όχι για να διαχειριστούμε τον άσχημο κόσμο που παράγει η εξουσία γιατί δεν θέλουμε καμία σχέση με τους θεσμούς της. Να καταλάβουμε ό,τι μπορούμε να φανταστούμε, να μπλοκάρουμε τη μηχανή και να συναντηθούμε, να πειραματιστούμε. Να συναντηθούμε και να επιτεθούμε. Στον οργανωμένο ακρωτηριασμό που ονομάζουν παιδεία αντιτάσσουμε τη χαρά της αλητείας. Ενάντια σε κάθε καταναγκασμό, σε κάθε εκβιασμό, προτάσσουμε την αλητεία της εξέγερσης. Και ζώντας μέσα στην ολική αλητεία, θα εκφράσουμε την φαντασία μας, θα δοκιμάσουμε, θα αρνηθούμε τις δικτατορικές ποσότητες και ποιότητας, θα ξαναδούμε χωρίς να έχουμε προγραμμαμένες εικόνες.

"Το παιδί, ωστόσο, δεν έχει να ξεπεράσει παραδόσεις. Το μυαλό του δεν είναι φορτωμένο με προκαθορισμένες ιδέες, η καρδιά του δεν έχει ψυχρανθεί από διακρίσεις τάξης και κάστας. Το παιδί είναι για τον δάσκαλο ότι ο πηλός για τον γλύπτη. Αν τελικά ο κόσμος αποκτήσει ένα έργο τέχνης ή ένα κακέκτυπο, εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τις δημιουργικές ικανότητες του δασκάλου".

Έμμα Γκόλντμαν

**"Και ο άνθρωπος έπλασε τον θεό
κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσή του. Έτσι
φαντάστηκε ότι έγινε θεός. Ύστερα, ως
θεός, θέλησε να πλάσει τους ανθρώ-
πους κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσή του.
Έτσι ο αφέντης έφτιαξε πολιτισμό."**

Ο Φρανθίσκο Φερέρ, ιδρυτής του μοντέρνου σχολείου (1913), πα- ρέχει μια περιγραφή :

Το 1901, άνοιξε το Escuela Moderna (Σύγχρονο Σχολείο) στη Βαρκελώνη, δηλώνοντας στο διαφημιστικό του φυλλάδιο: «Θα τους διδάσκω μόνο την απλή αλήθεια. Δεν θα βάλω με το ζόρι στο μυαλό τους ένα δόγμα. Δεν θα τους αποκρύψω ούτε το παραμικρό ούτε το ελάχιστο από την πραγματικότητα. Δεν θα τους διδάξω τι να σκέφτονται αλλά πώς να σκέφτονται.» Το 1908 ο Φρανθίσκο Φερέρ έγραψε. "Πάντοτε οι κυβερνήσεις πρόσεχαν να διατηρούν τον πρώτο λόγο όσον αφορά την εκπαίδευση των ανθρώπων. Γνωρίζουν, καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον, ότι η εξουσία τους βασίζεται σχεδόν εξ ολοκλήρου στο σχολείο. Εξού και το μονοπωλούν όλο και περισσότερο"

"Η αποτελεσματικότερη διαμαρτυρία και η πιο υποσχόμενη μορφή επαναστατικής δράσης συνίσταται στην μετάδοση στους καταπιεσμένους, τους απόκληρους, και σε όλους όσους έχουν συναίσθηση του αιτήματος για δικαιοσύνη, όσο περισσότερη αλήθεια μπορούν να πάρουν, ευελπιστώντας πως έτσι θα κατευθύνουν τις δυνάμεις τους στο μεγάλο έργο της αναγέννησης της κοινωνίας". Έχοντας αποδεχθεί

και εξασκήσει, έγραφε ο Ferrer, τη μεϊκίτη εκπαίδευση αγοριών και κοριτσιών, πλούσιων και φτωχών - έχοντας, να το πούμε έτσι, ως αφειρία την αρχή της αλληλεγγύης και της ισότητας - δεν είναι στις προθέσεις μας να δημιουργήσουμε μια νέα ανισότητα. Συνεπώς στο Σύγχρονο Σχολείο δεν θα υπάρχουν ανταμοιβές ούτε τιμωρίες· δεν θα υπάρχουν εξετάσεις για να φουσκώσουμε τα μυαλά μερικών παιδιών με τον κολακευτικό τίτλο του «εξάιρετου», να δώσουμε σε άλλους το χυδαίο τίτλο του «καλού», και να κάνουμε άλλους δυστυχημένους με την επίγνωση της ανικανότητας και της αποτυχίας. Το σχολείο δεν είχε αυστηρό ωράριο και οι μαθητές επιτρεπόταν να έρχονται και να φεύγουν σύμφωνα με τις επιθυμίες τους. Έδινε μεγάλη έμφαση στη μάθηση που προέκυπτε από την πράξη (learning by doing), ενώ μεγάλο μέρος του προγράμματος σπουδών συνίστατο σε πρακτική εξάσκηση και ταξίδια αφιερωμένα σε συγκεκριμένες δραστηριότητες. Τα παιδιά ενθαρρύνονταν να εκτιμούν τη συντροφικότητα και τη συνεργασία, και να αναπτύσσουν μια έντονη αίσθηση κοινωνικής δικαιοσύνης, ενώ και το πρόγραμμα σπουδών μετέφερε με σαφήνεια αντικαπιταλιστικά, αντικρατικά και αντιστρατιωτικά μηνύματα.

αντίστασης στιγμές

6/12/2008 -

Δολοφονία του 15χρονου Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου στα Εξάρχεια από τον μπάτσο Κορκονέα. Ξεσπά η φωτιά του Δεκέμβρη.

20/12/2012 -

Εκκένωση της 13χρονης κατάληψης Βίλα Αμαλίας στην Αθήνα.

9/12/1987 -

Πρώτη Ιντιφάντα. Εξέγερση των Παλαιστινίων ενάντια στις Ισραηλινές δυνάμεις επιβολής. Χιλιάδες νέοι συγκρούονται με τον στρατό πετώντας πέτρες με την εξέγερση να εξαπλώνεται από την λωρίδα της Γάζας στη Δυτική Όχθη με διαδηλώσεις, απεργίες και συγκρούσεις. Το κράτος απαντάει με τρομοκρατία, διώξεις, φυλακίσεις, βασανισμούς και δολοφονίες για να αντιμετωπίσει την γενικευμένη ανυπακοή αφήνοντας πίσω εκατοντάδες νεκρούς Παλαιστίνιους στα επόμενα πέντε χρόνια της διάρκειάς της.

30/12/1944 -

Η ΟΠΛΑ συλλαμβάνει τον μέγα ταξικό εχθρό - σουρεαλιστή ποιητή Ανδρέα Εμπειρίκο.

25/12/1977 -

Στο Χάντερσφιρντ της νότιας Αγγλίας οι Sex Pistols κάνουν χριστούγεννα μαζί με τους απεργούς πυροσβέστες και τα παιδιά τους.

01/01/1994 -

Εξέγερση των Ζ απατίστας στο Σαν Κριστόμπαλ ντε las Κάσας στην Τσιιάπας του Μεξικό, για δικαιοσύνη, γη και ελευθερία. Ο EZLN με τον ιθαγενικό λαό συγκρούονται με τον κυβερνητικό στρατό και τους παρακρατικούς. Η ένοπλη εξέγερση κράτησε σχεδόν 2 εβδομάδες με την καταστολή των εξουσιαστών και με δεκάδες

στιγμές φωτιάς

νεκρούς. Η κυβέρνηση δεν τηρεί τις ψεύτικες υποσχέσεις της προς τους ιθαγενείς και οι Ζ απατίστας οικοδομούν μέρα την μέρα, σιγά σιγά όπως το σαλιγκάρι, την δική τους αυτονομία. Επίσης ημέρα εφαρμογής της βορειοαμερικάνικης εμπορικής συμφωνίας NAFTA.

23/12/1933 -

Καταδικάζεται σε θάνατο ο Μαρίνους βαν ντερ Λούμπε για τον εμπρησμό του Ράιχσταντ.

8/1/1991 -

Δολοφονία Νίκου Τεμπονέρα από οννεδίτες φασίστες.

29/12/1890 -

Στην περιοχή Wounded Knee των Η.Π.Α οι αμερικάνικες δυνάμεις σφαγιάζουν περίπου 300 ιθαγενείς Σίου, άντρες, γυναίκες και παιδιά. 20 μετάλλια τιμής απονεμήθηκαν στους δολοφόνους

21/1/1793 -

Πέφτει το κεφάλι του βασιλιά της Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΣΤ'

11/1/1943 -

Δολοφονείται στη Νέα Υόρκη ο ιταλοαμερικάνος αναρχικός και εκδοτής Κάρλο Τρέσκα. Ιδιαίτερα δραστήριος στους αγώνες, επιτέθηκε στον φασισμό, τον σταλινισμό και την μαφία. Η δολοφονία του παραμένει ανεξιχνίαστη

2/1/1920 -

Το υπουργείο δικαιοσύνης των ΗΠΑ συντονίζει μεγάλη επιχείρηση πολιτικών διώξεων σε ολόκληρη την χώρα με στόχο αναρχικούς και ριζοπάστες αριστερούς. Πραγματοποιούνται εκατοντάδες έφοδοι σε σπίτια και χώρους συναθροίσεων, συχνά χωρίς εντάγματα και με συλλήψεις στο σωρό. Μεθοδεύεται σχέδιο σύλληψης μεταναστών αναρχικών και η απήλασή τους. Πολλές χιλιάδες συλλαμβάνονται και κρατούνται ενώ περισσότεροι από 500 απελευθώνονται. Ξεκινάει πολύχρονη βομβιστική αντικρατική καμπάνια

αόρατη πόλη

έντυπο δρόμου για τη διάδοση της εξέγερσης

Ιανουάριος 2018